

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/20/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7222011369
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Mitterpáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7222011369.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Mitterpákovej a sudcov JUDr. Martina Michalanského a JUDr. Miroslava Baňackého, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 17. apríla 2023, v trestnej veci proti obvinenému P. B. pre zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm.c/, ods. 3 písm.a/ Tr. zák., s poukazom na § 138 písm.b/ Tr. zák. a zločin skrátania dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm.c/, ods. 3 Tr. zák., s poukazom na § 138 písm.b/ Tr. zák. o sťažnosti prokurátora a obvineného proti uzneseniu Okresného súdu Košice II zo dňa 30.01.2023 sp. zn. 6T/55/2022 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm.c/ Tr. por. z a m i e t a sťažnosť prokurátora a obvineného P. B..

odôvodnenie:

Okresný súd Košice II uznesením zo dňa 30. januára 2023 sp. zn. 6T/55/2022 podľa § 241 ods. 1 písm.e/ Tr. poriadku z dôvodov uvedených v § 215 ods. 2 písm.a/ Tr. por. u obvineného P. B. zastavil trestné stíhanie pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin daňového podvodu podľa § 277a ods.1, ods. 2 písm.c/, ods. 3 písm.a/ Tr. zák., s poukazom na § 138 písm.b/ Tr. zák. a zločin skrátania dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm.c/, ods. 3 Tr. zák., s poukazom na § 138 písm.b/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, ako je uvedené v tomto uznesení.

Proti tomuto uzneseniu prokurátor aj obvinený podali písomne sťažnosť.

V písomných dôvodoch sťažnosti prokurátor uviedol:

Nestotožňuje sa s názorom súdu, že trest, ktorý potencióálne je možné uložiť obvinenému P. B. je celkom bez významu popri trestoch, ktoré boli obvinenému už právoplatne uložené a ktoré v súčasnosti vykonáva, resp. má vykonať. Vo všeobecnosti platí, že pri rozhodovaní o zastavení trestného stíhania z dôvodu uvedeného v § 215 ods. 2 písm. a/ Trestného poriadku je potrebné vychádzať a hodnotiť nielen druh a výšku trestov, ktoré boli obvinenému pre iné trestné činy už uložené, ale súčasne je potrebné zhodnotiť aj všetky okolnosti trestných činov, ich závažnosť a možnosť nápravy obvineného s prihliadnutím na hodnotenie jeho osoby z hľadiska účelu trestu v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona a pri dostatočnom zvážení, či trest skôr uložený zabezpečí výchovu obvineného takým spôsobom, aby viedol riadny život.

Zároveň však, ak sa jedná v osobe páchatela o jedinca permanentne a v krátkom časovom období dopúšťajúceho sa trestnej činnosti (tak ako v prejednávanej veci), napriek skutočnosti, že bol už za inú trestnú činnosť odsúdený, podľa môjho názoru vôbec nemôže prichádzať do úvahy zvolenie procesného postupu v podobe zastavenia trestného stíhania pre jeho neúčelnosť. V opačnom prípade takýmto procesným postupom súdu dochádza k potieraniu jednej zo základných zásad ukladania trestu uvedenej v § 34 ods. 1 Trestného zákona generálnej prevencie, ale hlavne prevencie individuálnej, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

V tomto smere súd v napadnutom uznesení nedostatočným spôsobom zhodnotil samotnú osobu obvineného P. B.. Je pritom zrejmé, že obvinený sa v krátkom časovom úseku dopúšťal rozsiahlej daňovej trestnej činnosti súbežného charakteru, o čom svedčí rozsudok Okresného súdu Košice I, spis. zn. 1T 45/16 z 30.01.2017 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 5To/5/2017 z 28.03.2019. Je teda zrejmé, že obvinený má k páchaniu tohto druhu trestnej činnosti evidentné sklony.

Z uvedeného dôvodu aj vzhľadom na osobu obvineného P. B. a možnosť jeho nápravy, keď v minulosti už bol súdne trestaný, a to rozsudkom Okresného súdu Rožňava, spis. zn. 3T 71/1996 zo 04.03.1996 a rozsudkom Okresného súdu Rožňava, spis. zn. 3T/7/2013 z 13.03.2013 s prihliadnutím na charakter a závažnosť spáchaného činu je zrejmé, že neuloženie trestu by nedosiahol očakávaný prevýchovný účel. Na obvineného už bolo v minulosti pôsobené výlučnou hrozbou trestu, pričom si z toho nevzal dostatočné poučenie. Má za to, že v prípade uznania viny by bolo nutné z hľadiska osobnostného profilu posudzovať obvineného ako recidivistu a v tomto zmysle voliť sankciu prísnejšiu. Dôsledne treba mať totiž na zreteli nielen hľadiská generálnej, ale v tomto prípade predovšetkým individuálnej prevencie.

V konkrétnom prípade je totiž aj vyšší stupeň závažnosti prejednávaných trestných činov, nakoľko ide o kvalifikované skutkové podstaty pokračovacích trestných činov daňového podvodu podľa § 277a Trestného zákona a skrátenia dane a poistného podľa § 276 Trestného zákona pozostávajúcich celkovo z 25. čiastkových útokov. Ide teda o rozsiahlu sofistikovanú daňovú trestnú činnosť, ktorej sa mal obvinený P. B. dopúšťať viac ako 2 roky, v dôsledku čoho v súhrne z jeho strany došlo k neoprávnenému uplatneniu nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty vo výške 168.156,45,- EUR (časť vo výške 93.510,96,- EUR Daňový úrad Košice aj vyplatil), a súčasne k skráteniu dane z pridanej hodnoty vo výške 76.916,35,- EUR.

Účinná ochrana spoločnosti si preto vyžaduje uloženie prísnejšej sankcie spojenej s priamym výkonom trestu odňatia slobody. Súčasne by bolo pritom vhodné z dôvodu preventívneho výchovného účelu trestného konania trestnú vec voči obvinenému P. B. riadne prejednať pred súdom a vysloviť jeho vinu. O to viac, ak zo správy ústavu na výkon trestu odňatia slobody vyplýva, že obvinený má nekritický postoj k svojej spáchanej trestnej činnosti.

Faktom je tá skutočnosť, že v prípade uznania obvineného P. B. za vinného zo žalovaného skutku by hrozilo obvinenému podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona uloženie súhrnného trestu vo vzťahu k rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 5To/5/2017 z 28.03.2019, právoplatného toho istého dňa, ktorým bol obvinenému za pokračovací zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 4 s poukázaním na § 138 písm. b/ Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona a obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 14 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia a trest prepadnutia peňažnej hotovosti 19.560,- EUR.

Prvostupňový súd v tomto kontexte podľa názoru prokurátora však opomenul, že podľa platných ustanovení Trestného zákona a zaužívanej súdnej praxe, nemožno pri ukladaní súhrnného trestu páchatel'a sankcionovať rovnakým alebo miernejším trestom odňatia slobody. Tento musí byť vždy zo zákona prísnejší, ak samozrejme nie sú splnené podmienky pre upustenie od ukladania súhrnného trestu podľa § 44 Trestného zákona.

V prípade uznania obvineného P. B. za vinného by teda v posudzovanej veci prichádzalo obvinenému do úvahy podľa § 233 ods. 4 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, § 42 ods. 1 Trestného zákona za použitia § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. m/, b/, § 41 ods.2 Trestného zákona uloženie súhrnného trestu odňatia slobody v rozpätí trestnej sadzby 14 rokov a 8 mesiacov až 25 rokov, podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 6 Trestného zákona trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu podnikateľskej činnosti, zákazu výkonu funkcie štatutárneho orgánu, alebo jeho člena, prokuristu právnickej osoby a akéhokoľvek iného podnikateľského subjektu v hornej polovici trestnej sadzby a podľa § 60 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona trest prepadnutia peňažnej hotovosti 19.560,- EUR.

Na základe toho možno konštatovať, že ak by súd pri uznaní viny uložil obvinenému P. B. tresty len na spodnej hranici všetkých do úvahy prichádzajúcich obligatórnych druhov trestov, tieto tresty by boli prísnejšie ako trest uložený skorším rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 5To/5/2017 z 28.03.2019.

Aplikácia ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona pri ukladaní trestu odňatia slobody, uloženie trestu zákazu činnosti podľa ustanovenia § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 6 Trestného zákona a trestu prepadnutia vecí podľa § 60 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona je pritom obligatórne, a preto by ich nepoužitie pri ukladaní trestu spôsobilo nezákonnosť trestu.

Aplikácia ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona pri ukladaní trestu vzhľadom na ustanovenia § 38 ods. 7 Trestného zákona je síce fakultatívna, no musí vychádzať zo skutočností zistených v trestnom konaní a súčasne jeho použitie musí byť zo strany súdu riadne zdôvodnené. V tomto smere však uvádza, že v zmysle § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadať na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, pričom vykonané dokazovanie v prípravnom konaní dáva podklad pre výlučný záver o existencii iba dvoch priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h/ a písm. m/ Trestného zákona, t. j. obvinený spáchal viac trestných činov a obvinený bol už za trestný čin odsúdený, čo pri neexistencii poľahčujúcej okolnosti vytvára predpoklad, že trest by bol obvinenému P. B. ukladaný aj s použitím ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona.

Zhrnúc uvedené v posudzovanom prípade rozhodne nie sú splnené podmienky na upustenie od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Trestného zákona, nakoľko v prípade uznania obvineného P. B. za vinného zo žalovaného skutku s poukázaním na obligatórne použitie ustanovenia týkajúce sa druhov trestov, hrozí obvinenému uloženie prísnejšieho trestu, ako mu bol uložený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 5To/5/2017 z 28.03.2019.

Nie je preto možné akceptovať vyslovený názor súdu, že pri ukladaní trestu obvinenému P. B. by súd mohol postupom podľa § 44 Trestného zákona upustiť od uloženia súhrnného trestu. Takáto sankcia by bola navyše absolútne bezvýznamná s poukázaním na pertraktované zásady, týkajúce sa jednak spôsobu ukladania súhrnného trestu a sekundárne i ukladania sankcií potencionálnym recidivistom.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhuje, aby nadriadený súd podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku zrušil napádané uznesenie a vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu na hlavnom pojednávaní prejednal a rozhodol.

V písomných dôvodoch sťažnosti obvinený uviedol:

Domnieva sa, že napadnuté uznesenie samosudcu okresného súdu je vydané nedôvodne, je tiež nezákonné a nesprávne, pričom ho považuje za účelové, arbitrárne a svojvoľné, kedy sa nezakladá na relevantných, potvrdených a pravdivých skutočnostiach. Obsah napadnutého uznesenia nekorešponduje s obsahom vyšetrovacieho spisu.

Obvinený má za to, že trestné stíhanie, ktoré je vedené proti jeho osobe je potrebné zastaviť aj z dôvodu, že je preukázané, že skutok nie je trestným činom podľa ustanovenia § 215 ods. 1 písm. b) Tr. por. z dôvodu, že je nepochybné, že skutok nespáchal obvinený podľa ustanovenia § 215 ods. 1 písm. c) Tr. por. a z dôvodu, že trestné stíhanie je neprípustné podľa ustanovenia § 9 ods. 1 písm. e) Tr. por. podľa ustanovenia § 215 ods. 1 písm. d), a to z dôvodu, že trestné stíhanie obvineného sa pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom Špecializovaného trestného súdu (ďalej aj ako "ŠTS") č.k. BB-3T/1/2016 zo dňa 16.02.2017 (ďalej aj ako "rozsudok ŠTS") v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) č.k. 5To/5/2017 (ďalej aj ako "rozsudok najvyššieho súdu"),

V trestnom konaní ani nebol dôvod vydávať uznesenie o vznesení obvinenia, pričom zastaviť trestné stíhanie bol oprávnený už prokurátor krajskej prokuratúry.

Zastavenie trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. b), c) a d) Tr. por. sa jednoznačne javí ako správnejšie, vhodnejšie, zákonnejšie, a tiež výhodnejšie a primeranejšie pre obvineného v zmysle

zásady "in dubio pro reo", než z dôvodu, ktorý vyslovil v napadnutom uznesení samosudca okresného súdu.

Napadnuté uznesenie je tiež svojvoľné, arbitrárne, nesprávne a nezákonné v poučení obvineného, nakoľko absolútne opomína zákonné poučenie obvineného o riadnom opravnom prostriedku v zmysle ustanovenia § 215 ods. 6 Tr. por., čo je hrubom v rozpore s jeho právom na obhajobu, súdnu ochranu a spravodlivý proces.

Proti napadnutému uzneseniu a konaniu, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, preto obvinený, prostredníctvom svojho obhajcu podáva sťažnosť a žiada senát Krajského súdu v Košiciach aby ako nadriadený orgán v zmysle ustanovenia § 194 ods. 1 Tr. por. rozhodol tak, že napadnuté uznesenie samosudcu okresného súdu ako nezákonné, nedôvodné, svojvoľné, arbitrárne a predčasné v celom rozsahu ruší. Zároveň obvinený oznamuje, že formálne trvá na prejednaní veci podľa ustanovenia § 215 ods. 7 Tr. por.

Na podklade odvolania okresného prokurátora krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

Po preskúmaní obsahu spisu krajský súd zistil, že na obvineného bol podaná obžaloba pre skutky, ktoré mal spáchať v rokoch 212 až 214 a toto jeho konanie kvalifikované ako zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. a zločin skrátenia dane a poisťného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 Tr. zák. Za tieto trestné činy je najprísnejšia trestný sadzba 7 až 12 rokov.

Okresný súd svoje rozhodnutie o zastavení trestného stíhania podľa § 241 ods. 1 písm. e/ Tr. por. z dôvodu § 215 ods. 2 písm. a/ Tr. por. odôvodnil tým, že trest ku ktorému môže trestné stíhanie viesť, je celkom bez významu, ktorý bol obvinenému pre iný trestný čin už právoplatne uložený.

Okresný súd vo svojom odôvodnení podrobne poukázal na právoplatne uložené tresty Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-3T/1/2016 zo dňa 16.02.2017 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5To/5/2017 zo dňa 28.03.2019, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov a rozsudok Okresného súdu Rožňava sp. zn. 3T 7/2013 zo dňa 13.03.2013 v spojení s uznesením Okresného súdu Rožňava sp. zn. 3T 7/2013 zo dňa 25.07.2018, ktorým bolo obžalovanému nariadené vykonať nepodmienečný trest vo výmere 3 rokov. Takto uložené tresty v celkovej výmere 17 rokov by mal odsúdený vykonať 3.8.2033.

Okresný súd podrobne uviedol, na základe akých úvah dospel k záveru, že trest, ku ktorému môže trestné stíhanie viesť, je celkom bez významu popri trestoch, ktoré boli obvinenému pre iný čin právoplatne uložené a s týmto záverom okresného súdu sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach naňho odkazuje.

Rozhodujúcim kritériom pre použitie tohto ustanovenia je úvaha súdu a jeho zistenie, že skôr uložený trest je dostatočný v zmysle zásad pre ukládanie trestov podľa § 34 Tr. zák., v ktorých je obsiahnutý aj účel trestu. Súd musí predovšetkým zvážiť, či vzhľadom na závažnosť trestného činu uvedeného v obžalobe, ktorá je predmetom predbežného prejednávania obžaloby a trestného činu, za ktorý bol odsúdenému skôr uložený trest a vzhľadom na osobu páchatela možno považovať tento skôr uložený trest za dostatočný na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela.

Najčastejšie táto možnosť prichádza do úvahy pri viacčinnom súbehu trestných činov vtedy, ak by na hlavnom pojednávaní bolo možné očakávať upustenie od súhrnného trestu. Predpokladá sa to však aj v prípadoch recidívy, ak druhý trestný čin bol spáchaný po právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku za predchádzajúci trestný čin, alebo tzv. nepravej recidívy, ak druhý trestný čin bol spáchaný v dobe od vyhlásenia do právoplatnosti rozsudku za predchádzajúci trestný čin. Musí byť však splnená podmienka, že predpokladaný trestný čin, ktorý je predmetom predbežného prejednávanej obžaloby by bol celkom bez významu popri skôr uloženom treste za iný trestný čin.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť okresného prokurátora je nedôvodná, pretože aj krajský súd je toho názoru, že trest, ku ktorému môže trestné stíhanie viesť, je celkom bez významu popri treste, ktorý bol odsúdenému pre iný trestný čin už právoplatne uložený.

Krajský súd sa zaoberal aj sťažnosťou obvineného, ktorú podal jeho obhajca a ktorú odôvodnil citáciou zákonných ustanovení o zastavení trestného stíhania a v tejto časti krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť obvineného je nedôvodná a preto jeho sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

Z napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd nepoučil obvineného obvineného v súlade s ustanovením § 215 ods. 7 Tr. por., ktoré znie v trestnom stíhaní, ktoré bolo zastavené podľa ods. 2 písm.a/ Tr. por. sa pokračuje, ak odsúdený vyhlási do 3 dní od doručenia uznesenia, že na prejednávaní veci trvá. O tom je potrebné obvineného poučiť. Tento nedostatok o poučení obvineného bol však napriek nesprávnemu poučeniu odstránený podaním sťažnosti obvineným, z ktorého vyplýva, že formálne trvá na prejednaní veci podľa § 215 ods. 7 Tr. por. Tento prejav odsúdeného bol učený v lehote 3 dní od doručenia uznesenia, takže je splnená podmienka pre pokračovanie v trestnom stíhaní podľa § 215 ods. 7 Tr. por.

Ak došlo k zastaveniu trestného stíhania podľa § 215 ods. 2 písm.a/ Tr. por. v konaní pred súdom a obžalovaný uvedie, že na prejednaní veci trvá, pokračuje sa v tom štádiu konania, kde bolo konanie zastavené - predbežné prejednanie obžaloby a hlavné pojednávanie, či odvolacie konanie. Ak nezistí súd žiadny iný dôvod k zastaveniu trestného stíhania a nie je tu ani niektorý z dôvodov, pre ktorý je potrebné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby, vysloví síce vinu a trest neuloží.

Z uvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom toto uznesenie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.